

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 23 เทศกาลธรรมดา ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- การถือวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์
- อธิบายความหมายของวันสัปดาห์โตเป็นวันหยุดและเป็นวันแห่งการฟื้นฟู
- และเพื่ออธิบายให้เห็นว่า ทำไมคริสตชนต้องถือวันอาทิตย์ดังเช่นวันสัปดาห์โต
- และเพื่ออธิบายการถือวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตคริสตชน

บทอ่านจากหนังสือปรีชาญาณ (ปชญ 9:13-18)

- หนังสือปรีชาญาณที่เราได้ฟังในวันนี้ ทำให้เราเข้าใจชัดเจนว่า มนุษย์กับพระเจ้าช่างมีความแตกต่างกันเหลือเกิน ไม่สามารถเปรียบเทียบอะไรกันได้เพราะความแตกต่าง และดูเหมือนว่าปรีชาญาณแท้จริงที่มนุษย์สามารถเข้าถึงได้ ก็คือความจริงเกี่ยวกับพระเจ้านี้เอง
- ตัวอย่างที่ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์จากหนังสือปรีชาญาณ
 - มนุษย์คนใดเล่าจะล่วงรู้พระประสงค์ของพระเจ้า
 - ใครจะทายถูกว่าพระเจามีพระประสงค์สิ่งใด
 - เพราะแผนการณ์ของมนุษย์ ไม่แน่นอน เจตจำนงของเราก็หวั่นคงไม่สังขารก็เสื่อมสลาย ฯลฯ
 - สิ่งที่อยู่ในสวรรค์ชั้นฟ้านั้นเล่าใครจะหยั่งรู้
 - พระประสงค์ของพระองค์นั้นใครล่วงรู้ได้ หากพระองค์ไม่ประทานปรีชาญาณ หากไม่ทรงส่งพระจิตศักดิ์สิทธิ์มาจากเบื้องบน
- ดังนั้น หนังสือปรีชาญาณทำให้พบความจริงว่า “ปรีชาญาณ” คือ การรู้และยอมรับพระเจ้าว่าสำคัญ มั่นคง จำเป็น และเป็นหลักสำคัญของชีวิต
- ถ้าขาดพระเจ้า ถ้าไม่มีพระองค์ ไม่มีการประทานพระพรจากพระเจ้าแล้วละก็ มนุษย์ดูเหมือนจะด้อยค่า และไม่มี ความมั่นคงอะไรเลย
- นี่คือ เนื้อหาที่ทำให้เราเห็นว่า มนุษย์จะรอดได้อย่างไร จะมีค่าสูงส่งได้อย่างไร คำตอบคือ “มนุษย์ก็ได้รับการสั่งสอนให้รู้สิ่งที่พอพระทัยพระองค์ และรอดได้อาศัยปรีชาญาณนั้นแล”

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวก ถึงฟีเลโมน (ฟม 9ข-10, 12-17)

- เปาโลเขียนจดหมาย เพื่อส่งโอเนสิมัส ให้กลับไปหานายของเขาคือฟีเลโมน เปาโลเป็นคนที่สนิทกับฟีเลโมน และเรียกได้ว่าฟีเลโมนได้รับชีวิตคริสตชนอาศัยเปาโล
- โอเนสิมัสเป็นทาสของฟีเลโมน เขาหนีไปจากนาย และที่สุดเขาได้พบกับเปาโลในคุก เปาโลได้ล้างบาปให้เขา เขาจึงเป็นคริสตชน เป็นคนใหม่ ดังนั้น เมื่อเปาโลจะส่งเขากลับไปหาฟีเลโมน

(นายที่เขานี้มา) ซึ่งอันที่จริง ทาสที่หนีจากนายนั้น ต้องได้รับโทษ และที่สำคัญ ทาสไม่ได้มีความหมายสำหรับนาย ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนก็เรียกว่าไม่มีเสียเลย

- แต่เปาโลล้างบาปให้ทาสคนนี้แล้วและเมื่อส่งเขากลับไป เราเห็นว่า เปาโลทำให้เราเข้าใจว่า ศีลล้างบาปนั้นได้เปลี่ยนสภาพของทาสคนนี้ไปจากเดิมอย่างไร เราเห็นได้จากถ้อยคำของเปาโลคือ
 - เปาโลขอรับรองฟีเลโมนเรื่อง ทาสที่ชื่อโอเนสิมัส โดยเปาโลเรียกเขาว่า “โอเนสิมัสบุตรของข้าพเจ้า” ศีลล้างบาปทำให้โอเนสิมัสกับเปาโลเป็นดังเลือดเนื้อของกันและกัน ดุจดุกับบุตรที่เดียว
 - เมื่อก่อนเขาไม่มีประโยชน์ (เพราะเป็นทาส) แต่บัดนี้มีอย่างมาก
 - ที่สำคัญ เปาโลบอกว่า “ข้าพเจ้าส่งเขากลับมาหาท่าน ดุจดุสงดวงใจของข้าพเจ้ามาเอง”
 - “เขาจะได้กลับมายุ่งกับท่านเสมอไป มิใช่ว่าทาสแต่เป็นดังน้องชายที่รัก”
- ข้อความจากจดหมายนี้ ทำให้เราเห็นความเชื่อมั่นของเปาโลว่า ชีวิตพระ ความเชื่อในพระเจ้าที่โอเนสิมัสได้รับนั้น เปลี่ยนสถานะเขาทุกอย่าง ยกกระตือรือร้นของเขาให้สูงส่ง จาก ทาสมาเป็นพี่น้อง และที่สำคัญเขากลับกลายเป็นดัง ดวงใจ ของเปาโลเองด้วย
- สรุปก็คือ ชีวิตพระที่ได้รับทางศีลล้างบาปเปลี่ยนแปลงชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง แม้เป็นทาส ให้กลายเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นพี่น้องกับทุกคนที่มีความเชื่อ

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 14:25-33)

- พระเยซูเจ้าสอนในพระวรสารวันนี้ เป็นการประกาศถึงการให้คุณค่าและความสำคัญสูงสุดกับความเชื่อและการยอมรับพระองค์ การเลือกพระองค์ยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวง
- ภาษาในพระวรสารวันนี้เป็นภาษาแบบ Hyperbole คือภาษาที่พูดให้เกินความจริง ทั้งนี้เพื่อให้เห็นว่า ความจริงนั้นสำคัญที่สุด
- พระองค์ตรัส “ถ้าใครมาหาเรา จะเป็นศิษย์ของเราไม่ได้ถ้าไม่รักเรามากกว่าบิดา มารดา บุตรภรรยา พี่น้องชายหญิง และตัวเอง” ภาษาแบบนี้ต้องการเน้นความสำคัญดังนี้
 - ไม่ได้หมายความว่าบิดามารดา พี่น้อง ไม่สำคัญ
 - แต่ เน้นที่ว่า ความรักพระเยซูเจ้านั้น “สำคัญที่สุด”
 - ดังนั้น ไม่ได้เป็นการปฏิเสธความรักบิดามารดา แต่ต้องประกาศที่จะรักติดตามพระเยซูเจ้าสูงสุด นั่นคือจุดประสงค์ของพระวาจานี้
 - และอันที่จริง ถ้าเราจะพิจารณา ถ้าคนหนึ่งเลือกที่จะรักพระเยซูเจ้ามากที่สุด แน่แน่นอน เขาต้องรักบิดามารดาพี่น้องที่รักสุดเช่นเดียวกันไม่ใช่หรือ
- ดังนั้น สารสำคัญคือ “พระเจ้าสำคัญที่สุดในชีวิต” มีพระองค์ทำให้ความรักของเราต่อทุกคน สูงส่งและมีคุณค่ามากขึ้นอย่างแน่นอน

- พระองค์เรียกร้องให้พิจารณา ไตร่ตรองและยอมรับพระองค์ เชื่อในพระองค์ เพราะถ้าพระองค์สำคัญที่สุดในชีวิต ชีวิตคริสตชนยอมให้คุณค่ากับทุกคนได้เสมอเช่นกัน
- ให้พระองค์ เป็นจุดเริ่มต้นและความล้ำค่าสูงสุดในชีวิต นั่นคือประเด็นสำคัญ

การไตร่ตรอง

- พี่น้องที่รัก พระวาจาวันนี้ ทำให้เราเห็นว่า “พระเจ้าสำคัญที่สุด” ทำให้พ่อคิดถึงบทเพลงภาวนาบทหนึ่งที่ใช้เสมอสมัยที่เรียนพระคัมภีร์อยู่ที่โรม เวลาที่เรียนหนักที่สุด ท้อที่สุด ยากที่สุด บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของพ่อจะมีอักษรวิ่งเขียนว่า
- “จงอย่ากังวลใจ จงอย่าได้กลัวเลย ผู้วางใจพระเจ้า ไม่ขาดสิ่งใดเลย... จงอย่ากังวลใจ จงอย่าได้กลัวเลย เพียงพระเจ้า เพียงพอ”
- เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริงที่สุด เพราะพระเจ้าเป็นความจริงสูงสุด พระองค์คือสูงสุดแห่งความเชื่อ ความรักและความหวังของเราไม่ใช่หรือ
- พี่น้องที่รัก เราได้รับศีลล้างบาป เราเป็นลูกของพระเจ้าทุกคน ไม่มีทาส มีแต่ พี่น้อง อันที่จริงเราทุกคนต่างเป็น “ดวงใจ” ของกันและกัน ต่างเป็นลูกของพระเจ้า เป็นพี่น้องกัน ดังนั้น
- ทุกครั้งที่เรามาร่วมมิสซาวันอาทิตย์ เป็นการประกาศชัดเจนที่สุด เราเป็นลูกของพระเจ้า พระองค์สำคัญที่สุดในชีวิต เราจึงใช้เวลากับพระองค์ เรามหาพระองค์ และ
- ถ้าเราทุกคนรักพระเจ้ามากที่สุด เราย่อม รักกันและกันด้วยไม่ใช่หรือ
- พ่อขอย้ำคำสอนเรื่อง การถือวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ คือวันพิเศษที่เราให้กับพระองค์ เรามหาพระองค์พร้อมกับ “พี่น้อง” ทุกๆ คนเพื่อฟังพระวาจา เพื่อรับศีลมหาสนิท เป็นการประกาศความเชื่อ และความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า
- พี่น้องที่รัก ให้เราถือวันพระเจ้าเป็นวันพิเศษ เป็นเครื่องหมายที่เราประกาศว่า พระเจ้าสำคัญที่สุดในชีวิตของเราเกิด
- สุขสันต์วันพระเจ้า สุขสันต์ที่เราเชื่อว่าพระเจ้าสูงสุด ขาดพระองค์เราไม่อาจมีชีวิตที่มีคุณค่า ไม่มีปรีชาญาณและความหมายแท้ พระเจ้าคือแก่นสารที่แท้จริงของชีวิตของเรา ขอพี่น้องมีความสุขกับการมาอยู่ร่วมกันต่อหน้าพระเจ้าในทุกวันอาทิตย์เกิด